

Politica este o activitate specific umană, prin care se creează autoritatea necesară reglementării și dirijării raporturilor dintre indivizi și colectivități umane. Este o activitate atât de proprie omului, încât Aristotel definea omul prin *zoon politikon*. Tendința aceasta de instaurare și menținere a echilibrului social prin exercitiul autorității dobândită în lupta politică, a dus la apariția *statului*.

Statul este organismul complex care centralizează puterea, subordonează voințele individuale și de grup autorității sale concentrată în formulări de natură juridică cu caracter obligatoriu și care caută să netezească asperitățile sociale prin pârgheii adecvate, în vederea menținerii ordinei și siguranței publice. Dar dacă anticii erau convinși că rolul statului este de-a răspândi binele, funcțiile acestuia au suferit transformări esențiale în decursul istoriei. Astfel că în plină Renaștere, Niccolo Machiavelli afirma că statul nu este moral, că el este instrumentul impunerii prin forță a unor interese politice și că în virtutea acestor interese “scopul scuză mijloacele”!

Chiar dacă pentru Hegel statul avea o esență divină, nici un stat n-a fost scutit în decursul existenței sale de frământări și tensiuni interne, lucru care a grăbit ieșirea unora dintre ele de pe scena istoriei înainte ca operațiunea să fi fost finalizată de atacurile necruțătoare ale dușmanilor externi. Asemenea neajunsuri în modul de funcționare al organismului puterii i-au determinat pe teoreticieni să critice vehement mecanismele sale de acționare, iar pe deținătorii puterii să introducă elemente noi în vederea întăririi și perpetuării regimului politic. Scopul luptei politice fiind dobândirea puterii și apoi menținerea un timp cât mai îndelungat la cârma statului, istoria consemnează puține exemple de deținători ai puterii care să-și fi dat demisia în perioada de echilibru a guvernării lor. După cum istoria unui stat, chiar a unui stat cu existență multiseculară, se poate lăuda cu extrem de puține chipuri de conducători înțelepți și eficienți, altfel spus cu adevărat iluștri și vrednici de cinstire...

Punctul de vedere comun, preluat de doctrinele utopice și socialiste, este că regimul politic cel mai avansat este cel care creează și legitimează șanse egale de trai și afirmare pentru toți cetățenii. Un astfel de regim și-a adjudecat prețiosul nume de *democrație*

, căci într-un asemenea cadru politic puterea poporului este la ea acasă. Numai că tot din acest punct, fundamentul teoretic și modalitățile practice de realizare a acestui deziderat se orientează în două direcții antagonice: pe de o parte specificul comunisto-bolșevic, care, călăuzit de ideologia marxistă, apelează la forță pentru a-i face pe cetățeni “fericiți” într-o manieră egalitarist-nivelatoare, de cealaltă parte democrația occidentală – articulată pe parlament, vot universal și separația

puterilor – ce așează la temelia praxis-ului său libera inițiativă a individului, deodată cu întregul arsenal de libertăți garantate prin Constituție: libertatea cuvântului, a credinței, a întrunirilor etc. Democrația a fost cu adevărat forma cea mai evoluată de guvernământ în Grecia antică,

perioada de maximă înflorire spiritual-materială având loc în timpul înțeleptului conducător Pericle. În ciuda acestei evidențe, Platon – adept al unei guvernări realizată de filosofi –, aprecia democrația drept o formă degenerată de guvernământ. Poate că de aceea marele gânditor român Petre Țuțea spunea că în ceea ce privește democrația, apelează la opiniile a doi filosofi antici – Platon și Aristotel, și la un filosof modern – Bergson. Părerea lui Platon despre democrație deja am amintit-o. În ceea ce-l privește pe Aristotel, el opina că democrația este regimul politic în care fiecare face ce vrea. Iar Bergson afirma că democrația este singurul regim politic compatibil cu libertatea și demnitatea individului, numai că are un viciu incurabil: nu posedă un criteriu viabil pentru selecția valorilor de conducere!

Dacă Benjamin Constant despărțea ireconciliabil libertatea de egalitate, deoarece pentru el libertatea înseamna democrație, iar democrația burgheză fiind reprezentativă și nu directă ca cea antică, el recomanda pluripartidismul, Alexis de Tocqueville încearca o sinteză între libertate și egalitate.

În momentul de față chiar și fostele state din Estul Europei caută să-și consolideze regimuri politice democratice. Lucrurile avansează greu, atât din cauza balastului lăsat de doctrina comunistă în mințile și deprinderile oamenilor, cât și din cauza rezistenței opusă de structurile anacronice, care gândesc nostalgic și merg stând pe loc în căutarea unor rețete rizibile de democrație originală... Cu toate că regimurile democratice oferă avantaje incontestabile în ascensiunea spre civilizație, progres și bunăstare, aceasta nu înseamnă că societățile unde ea este cultivată de secole (Apusul Europei, SUA, Canada etc.) sunt absolvite de convulsii și nemulțumiri. Însuși bătrânul democrat W.Churchill recunoștea că democrația este un regim politic exasperant de imperfect, dar, adăuga tot el, altul mai bun nu cunoaște.

În toate statele democratice există corupție și abuzuri, imoralitate și dureri sociale, mase uriașe de zdrențăroși și flămânzi ce se mișcă într-un spațiu și un timp doar al lor, altul decât cel al pletorei de potenți, care mor sufocați de lux, ori se sinucid din plictiseală față de ceea ce-i lumesc și din necredință în ceea ce-i divin. În toate statele democratice votul universal asigură victoria cantității în dauna calității, nicăieri parlamentarii nu sunt reprezentativi în totalitatea lor, iar în relațiile dintre state nicicând nu vor prima principiile democratice ale respectului, reciprocității și neintervenției brutale, ci cele ale forței dictate de interesele guvernamentale și ale corporațiilor. Și atâta timp cât interesele particulare ale cetățenilor unui stat cu veleități democratice sunt bine apărute, cine va fi dispus să ia aminte la gemetele câtorva milioane de oropsiți, implacabil striviți sub greutatea democratică a bocancilor străini?! Să ne amintim atrocitățile declanșate în Estul Europei de politica “democratică” a cuplului Churchill-Roosevelt în timpul celui de-al doilea război mondial, iar mai nou de politica “bombardată” în Iugoslavia, Afganistan și Irak...

Iată că la scară mondială democrația internă a câtorva state puternice și bogate este o veritabilă dictatură pentru statele mai mici și mai sărace. O dictatură ce merge de la forme voalate de impunere: amendamente politice, sancțiuni economice, presiuni diplomatice etc., până la metode fățișe de amestec și dictat: “căderi” de guverne și intervenții armate. Dar totul va fi justificat de organismele mondiale (acestea supraviețuiesc prin bunăvoința democratică, alias banii, celor puternici) și statul maltratat va fi pus la stâlpul infamiei mondiale după o exemplară (!) perioadă de embargo și sancțiuni economice, care vor subția până la inexistență rezervele și așa fragile ale statului rebel. Prin urmare se distinge

frica

drept una din componentele sistemului democratic (sic!) impus și dirijat! Cel puțin în cazul celor care depind de bunăvoința și capriciile unui democrat atotputernic...

Cum se explică atunci resentimentele cu care este privită dictatura existentă într-un perimetru național? Prin aceea că supralicitează poziția unui individ și a acoliților săi în dauna majorității, deci prin aceea că dictatura violează ideea de echilibru social prin modul imperativ și arbitrar în care este refuzat dialogul social și este promovat monologul poruncitor-inflexibil, indiferent de consecințele aberante ale acestui procedeu sterilizant și strivitor. Totuși, trebuie să facem distincție între dictatura benefică și cea malefică. De pildă, este de părere Petre Tuțea, dictatura lui Franco a fost benefică. Însăși fosta secretară generală a Partidului Comunist Spaniol, Dolores Ibaruri, a recunoscut că la fuga ei în Moscova, fiul bolșevismului mondial, Spania era o ruină, pentru ca la întoarcerea ei după căderea lui Franco, să găsească o grădină! Negreșit că autoritarismul lui Franco a fost binevenit, el modernizând Spania în pofida opoziției comuniste mondiale... Tot așa Salazar în Portugalia și Mussolini în Italia au fost dictatori benefici pentru țările lor și absolut necesari pentru perioada de început, măcar prin aceea că s-au opus din rășputeri influențelor tot mai insidioase ale bolșevismului.

Faptul că democrația are vicii de fond se explică prin imperfecțiunea, chiar prin stângăcia realizărilor umane: Este o formă de comunitate acceptabilă, mai bună și mai profitabilă decât altele, dar e departe de a mulțumi întreaga suflare! Un regim este perfect suportabil atunci când cea mai mare parte din cetățeni își văd de rosturile lor, întrucât prin grija regimului li s-au edificat aceste rosturi. Iar dacă el contribuie la întărirea clasei de mijloc și la propășirea reală a cetățenilor, are toate șansele să fie considerat de aceștia un regim bun și util.

Doar în fața lui Dumnezeu oamenii sunt deopotrivă egali și liberi. Adică ceea ce pe Pământ are un deplin caracter antinomic – necesitatea și libertatea, prosperitatea și egalitatea, în vecinătatea divinului se armonizează și devine evidentă. Explicația acestui mister ni se deslușește din învățăturile Mântuitorului Iisus: El este Cel care așează la rădăcina relațiilor dintre oameni iubirea sinceră, totală; El este Cel ce-i caută pe păcătoși, deoarece “cei bolnavi au nevoie de doftor, nu cei sănătoși”; El ne îndeamnă să respingem bogățiile exterioare “pe care le fură hoții și le mănâncă moliile” și ne îndeamnă la o neconținută îmbogățire lăuntrică, singura modalitate de-a urca în transcendență ca egali în fața Atotputernicului. Prin urmare, adevărata democrație trebuie s-o instaurăm mai întâi în noi prin credință, smerenie și iubire, cu adevărat adică “să dăm Cezarului ce-i a Cezarului și lui Dumnezeu ce-i a lui Dumnezeu”. De-abia pe urmă se poate tinde la democrație națională și la scară mondială, căci atunci în mod sigur va opera iubirea sinceră dintre semeni, deopotrivă cu respectul legilor existente.

Ce-ar însemna respectarea întru totul a *Decalogului*? În plan imediat, falimentul justiției terestre, datorită impreciziei și ipocriziei de care dă dovadă; într-un plan superior instaurarea autenticei democrații, așa cum în momentul de față este doar îndelung râvnită. De-abia *homo religiosus*

va întemeia adevărata democrație!

AUTOR: GEORGE PETROVAI

www.sighet-online.ro